

El TSJC fa el que ha de fer: la feina que li manen. Som nosaltres els que hem de fer la nostra

La nova resolució d'avui, que ordena executar provisionalment la sentència contra l'escola catalana de setembre passat, era esperada. Com ho serà la següent. Les forces de l'Estat porten anys executant un pla metòdic i sense aturador per liquidar totes les eines de protecció del català, i l'escola sempre n'ha estat la peça principal. L'escola no és només un lloc on s'adquireixen coneixements: és el lloc on es decideix bona part de qui som. Qui controla l'escola controla la reproducció nacional. Els espanyols, a dreta i a esquerra, ho tenen molt clar.

Com vam explicar [en aquest podcast](#) amb el professor i filòsof Jordi Martí Monllau, la sentència anul·la la possibilitat que l'escola formi part d'un programa de normalització lingüística. Prohibeix els programes d'immersió destinats a per millorar el coneixement de la llengua o incrementar-ne l'ús. Elimina l'obligació que les relacions entre els centres i les famílies siguin en català. En resum, converteix l'escola en un espai sense regulació lingüística fora de l'aula, on cada professor, per facilitat o militància, podrà parlar la llengua que vulgui.

El Departament d'Educació fa veure que no passa res i afirma que el català es manté com a llengua vehicular. Però vehicular i immersiu no és el mateix, i aquesta distinció ho és fonamental. La immersió no és un percentatge d'hores lectives: és un ecosistema. Un ecosistema que realment no ha existit mai.. El castellà és avui la llengua ambiental i d'ús majoritari a les escoles catalanes. Defensar la vehicularitat de la llengua és defensar el que ja teníem ahir, que no era suficient.

No és casualitat que aquesta resolució arribi quan les escoles fan vacances i els carrers queden buits. És un patró que ja coneixem. Però més enllà del càlcul tàctic, la sentència té també una dimensió estètica i política: vol traslladar la idea que no hi ha res a fer, que la derrota és definitiva. Que ens rendim. Nosaltres diem el contrari.

A Ahora fa temps que hem deixat d'esperar el moment oportú: la nostra proposta, la doble xarxa escolar, no depèn de cap sentència per ser necessària ni de cap conjuntura favorable per ser defensada. Construïda amb la comunitat educativa, amb pares i mares i amb lingüistes, és una proposta expansiva que passa del 0% d'immersió real a un 60% estimat d'entrada, que projecta la catalanitat com un dret de tothom i és una porta d'entrada a la comunitat nacional, especialment per als fills de la immigració. Enfortir la base i expandir la catalanitat és una prioritat inajornable.

Entreu a [ahora.cat](#), llegiu els nostres materials sobre la doble xarxa i el model educatiu. I veniu a militar amb nosaltres. Tenim molta feina per fer, i la farem.

Barcelona, 30 de març de 2026